

[Maigaard.]

overfor, ved at ekspropriere os igennem problemerne. Det tror jeg på ingen måde. Jeg tror — og jeg tror, de fleste praktiske kommunalfolk vil give mig ret — at en ekspropriationsbestemmelse i denne sammenhæng er en god og praktisk bestemmelse, det er en hensigtsmæssig ting at have. Ikke fordi den skal bruges, hver gang man skal ud at købe jord, for det er rimeligt og rigtigt, at man, så langt man nu kan, prøver at forhandle sig til rette, men det er en god ting at have, hvis man ikke kan komme igennem i en planlægning. Det er sådan, vi tænker os forslaget, og det er i alt fald det, der har været sigtet med det fra vor side. Vi har fået pæne ord både fra boligministeren og fra hr. Auken. Vi har vel nærmest fået en slags tilsagn om, at noget i denne retning må kunne gennemføres i næste folketingsår, og det spørgsmål, man så stiller sig, er, hvor troligt et sådant tilsagn er. Jeg kan ikke lade være med at fremkomme med den lidt bitre bemærkning, at sådan som regeringen forholder sig f. eks. til markedsafsnitene i tiltrædelseserklæringen, stiller den selv et stort spørgsmålstegn ved sin trolighed, altså et generelt spørgsmålstegn ved værdien af de løfter, den giver. Men jeg vil alligevel sige, at vi vil tage de pæne bemærkninger, der er kommet fra boligministeren, vel ikke mindst fordi de kommer fra boligministeren, og føje til, at når boligministeren efterlyser en større sammenhæng for dette lovforslag, så er vi sådan set ikke uenige, men vi følger blot til, at dengang socialdemokratiet fremsatte forslaget, var det da ikke i en større sammenhæng, da kom det, sådan som jeg loyalt har refereret i fremsættelsen, som en jævnt hen isoleret foreteelse i 1969. Der var ikke tale om, at man skulle have denne sag ind i den store jordpolitiske sammenhæng, man kunne godt køre den fortrinsvis isoleret. Jeg deler derfor hr. Guldbergs undren over, med hr. Guldbergs ord, denne blufærdighed, regeringen viser. Men jeg holder mig altså så, og det må vi vel nøjsomt gøre, til boligministerens tale og glæder mig over et punkt i den, hvor der stilles en udvidelse af forslaget i udsigt. Jeg tillader mit at citere:

„ . . . men man bør efter min opfattelse også overveje, om dette i givet fald er tilstrækkeligt til at få en realitet ud af be-

stræbelserne for at få knæsat en offentlig jordpolitik, som ikke alene tilgodeser gennemførelsen af en bestemt konkret plan, men også giver vedkommende kommune en rådighed over så store arealer, at kommunen ved sin planlægning er ubundet af ejerforhold eller tilvejebringelse af konkrete aktuelle planer, knyttet til et bestemt byggeforetagende.“

Det er en udvidelse, som jeg vældig gerne vil forhandle om. Jeg synes, det er noget rimeligt og rigtigt, der her lægges op til.

VK-ordførerne var vældig forbeholdne. Hr. Bendix havde det med forslaget som præsten med synden: han var nærmest imod, og talte i øvrigt varmt om den hellige og ukrænkelige ejendomsret, og hr. Guldberg fik begået det kunststykke principielt at være imod ekspropriation og dog diskutere muligheden af en obligatorisk ekspropriation. Et sådant kunststykke har jeg svært ved at rumme i mit lille hoved, men jeg bemærkede det med megen interesse.

Jeg skal føje til over for hr. Guldberg, at uanset hans tyrkeretro på erhvervslivets muligheder for at løse problemerne, må han dog vel give os ret i, at en samfundsplanlægning ikke kan foretages af erhvervslivet. Det må være et offentligt anliggende, og det er det, lovforslaget er et led i.

I øvrigt undrede de borgerlige ordføreres indlæg mig, for sandheden er jo den, når vi skærer det overflødige fra og holder det sentimentale væk, at VK-partierne støtter en lovgivning — der er nævnt lovforslaget om sommerhuse og camping, der er nævnt lovforslaget om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål — som indeholder ekspropriationsbestemmelser. Jeg er ikke i tvivl om, at det skal ske med krummelurer og gesvejsninger, med varme taler imod, med ændringsforslag ved anden behandling osv. Men når vi skærer det overflødige fra, er det egentlige, borgerlige Danmark rykket i disse sager. Det viser praksis og det viser behandlingen i denne samling af boligministerens andre planlægningsforslag. Derfor kan jeg ikke forstå, at man nu pludselig viser denne skyhed, når man i realiteten har accepteret, at man i en anden sammenhæng kan støtte en lovgivning, som bygger på ekspropriationsbestemmelser. Det forekom mig egentlig naturligere at støtte ekspropriationsbestemmelser til boligformål end til fritidsformål,